

Predica de la Krefeld, 02 aprilie 2005

Ewald Frank

Vă salut și eu pe toți în Numele scump al Domnului și doresc să avem un sfârșit de săptămână cum nu am mai trăit până acum. Astfel încât prezența lui Dumnezeu să se descopere cu adevărat în mijlocul nostru încât nimeni, cu adevărat nimeni să nu plece de aici fără să fie binecuvântat.

Noi am primit cuvinte de salut de aproape și de departe, din întreaga lume: ne salută frați din întreaga Africă, din Asia, din diferite țări. Apoi fratele Graaf din Elveția, fratele Tatti din Bruxelles, fratele Walstrem din Danemarca, și cum deja am amintit, frații noștri din Cambogia, din Thailanda, din Vietnam – pur și simplu din lumea întreagă... n-am putea să enumerăm aici toate țările... din toată Africa, din Kenya, din Republica Congo, din Sierra Leone, din Benin – suntem salutați de pretutindeni. Ne salută fratele Daniel din Cape Town, și fratele Moutika din Johannesburg. Noi suntem uniți cu ei toți. Apoi avem salutări mai ales din Chile, din partea tuturor prietenilor noștri de acolo, din partea tuturor fraților și a surorilor care sunt alături de noi în inimile lor. Și dorim să fie binecuvântați în Numele Domnului împreună cu noi, toți cei care ne ascultă și ne urmăresc acum.

Suntem apoi bucuroși căci avem în mijlocul nostru prieteni care sunt pentru prima dată aici. Pot să știu câți dintre voi sunt aici pentru prima dată? Ridicați doar mâinile... Da. Poate ar trebui să vă ridicați. Mâinile nu se văd destul de bine. Fiți bineveniți. Fiți bineveniți. Da. Aici avem prieteni din Cape Town. Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit! Dumnezeu să vă binecuvânteze pe cei din Londra! Dumnezeu să vă binecuvânteze, prieteni din

Republica Cehă, din Finlanda! Da. Și dincoace – fiți bineveniți. Eu cred că azi sunt aici oameni din diferite limbi care stau amestecați, dar totuși suntem una. Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit! Prieteni din Marsilia, Dumnezeu să vă binecuvânteze! Ce să mai spunem? Luați loc! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Eu am fost bucuros mai ales când fratele din Finlanda, care este azi aici pentru prima dată, a spus: „Eu am fost în adunarea fratelui Branham, și am fost martor la ceea ce a făcut Dumnezeu atunci.” Este atât de frumos că noi mai avem încă martori oculari ai lucrurilor făcute de Dumnezeu.

Deci, din nordul îndepărtat, din Finlanda, din Suedia, din Polonia, din Republica Cehă, din Slovacia, din România, din Italia, din Elveția, din Franța, Austria, Luxemburg, Belgia, Olanda – toate sunt reprezentate azi aici. Și noi îi mulțumim lui Dumnezeu. Autocarul din România a călătorit 1720 de km ca să fie azi aici. Alții au călătorit 1200 km, alții 900, alții 800, 600, sau alte distanțe, ca să fie azi aici. Și dacă ne gândim după aceea că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei și al harului, atunci El ne va răsplăti cu dărnicie astăzi, și ne va vorbi.

Fiți toți binecuvântați, mai ales voi cei din Cape Town – Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru, și pe cei din Londra, și din Paris, și din Bruxelles, și din jumătate din lume. Celor vorbitori de franceză, care sunt jos în sala de mese, aș vrea să le spun un cuvânt de mângâiere. Dacă Dumnezeu ne ajută, în curând vom mai avea un balcon cu 120 de locuri disponibile, și ne gândim să-l construim în special pentru cei vorbitori de limba franceză, astfel ca ei să stea împreună și să asculte traducerea în limba franceză.

Noi suntem bucuroși că mai este încă timpul harului, și că Dumnezeu încă mai vorbește, mai mântuiește, și încă se mai descoperă. Astăzi am pe inimă câteva cuvinte din Sfânta Scriptură. Aș vrea mai întâi să citesc din 1 Cor. 15 de la v. 3: „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea

S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață...” Până aici acest cuvânt, și în legătură cu acesta și gândul că Domnul nu este numai acolo unde sunt doi sau trei sunt adunați în Numele Lui, ci El a fost prezent și acolo unde au fost adunați mai mulți de 500. Și noi putem să spunem și să credem că Domnul este prezent întotdeauna acolo unde poporul Lui este adunat în Numele Lui ca să asculte Cuvântul Lui.

Dacă citim cele patru evanghelii, atunci avem o privire de ansamblu de la nașterii Domnului și Răscumpărătorului nostru, până la înălțarea Lui. Și dacă citim în Matei 28, Marcu 16, Luca 24, și Ioan 20, acolo găsim relatarea celor întâmplare în ziua învierii, în dimineața învierii, cum S-a arătat Domnul femeilor care au venit la mormânt, și cum au venit cei doi ucenici și au găsit mormântul gol. Ne este relatat cum în seara aceleiași zile Domnul a fost împreună cu ucenicii Lui. Găsim toate aceste relatări; și noi credem că așa trebuie să și rămână că Domnul se descoperă celor ce sunt ai Săi ca Acela Înviat. Și cine citește în Fapte 1 va vedea că Domnul i-a învățat pe ucenicii Săi timp de 40 de zile, înainte de a-i trimite. Dar când venea seara, El era împreună cu ai Săi ca să li Se descopere ca Acela Viu, ca Acela Înviat, în mijlocul lor. Când am citit acest Cuvânt unde spune că El s-a arătat la peste 500 de frați odată, cuvântul acesta mi-a atins inima. Cu adevărat a provocat ceva în mine.

Și dacă noi azi privim în mijlocul nostru, probabil că suntem adunați aici mai mult de 700, și avem dreptul să ne așteptăm că Domnul ne va cerceta azi cu îndurare, ca Soarele care răsare din înălțime, și că va aduce cu Sine mântuire, vindecare, eliberare, și toate binecuvântările. De fapt El deja ni le-a dăruit. Noi trebuie numai să le primim prin credință.

Înainte de a intra în privirea Cuvântului, vreau să spun că această zi este importantă pentru mine. Data de 2 aprilie are pentru mine o importanță foarte mare, probabil aceeași importanță pe care avut-o în vremea aceea. Era 2 aprilie - duminica florilor, atunci când Domnul intra în Ierusalim călare pe mânzul unei măgărițe, și când oamenii au luat ramuri din copaci și le aruncau pe străzi strigând

„Osana! Osana, Celui ce vine în Numele Domnului. Osana, în cerurile preainalte. ”

2 aprilie 1962 rămâne o zi deosebită în viața mea. Și aș fi vrut să cânt aici cântarea „Acea a fost cea mai frumoasă zi pe care mi-a dat-o Dumnezeu” - cu o răspundere pe care nimeni nu și-o poate închipui. Și ca să explic puțin acest lucru... am avut o scurtă conversație înainte de începerea adunării cu fratele Ziegler și cu fratele Kupfer, și amândoi au exprimat același gând: noi îi putem înțelege pe alții în încercările lor numai dacă noi înșine am ajuns în anumite situații și încercări în viața noastră. Și acesta este cuvântul din 2 Cor. 1:3-4: „prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” Aceasta ne duce cu gândul la ceea ce a spus Domnul: „Nu vă voi lăsa singuri. Vă voi trimite Mângâietorul, Duhul Sfânt, Ajutorul, Mângâietorul, care va fi cu voi.”

2 aprilie 1962 a fost o zi pe care Dumnezeu a adus-o în legătură cu planul de mântuire din vremea sfârșitului. Eu nu L-am rugat niciodată pe Dumnezeu să mă cheme; nici măcar nu visam că există așa ceva, și anume ca Domnul să vorbească și în prezent cu un glas puternic, auzibil. Cu adevărat nu m-am gândit și n-am visat niciodată la așa ceva. Dar dacă privim azi înapoi, atunci vedem în ce mod minunat, Dumnezeu în suveranitatea Sa nu caută la fața omului, ci El ia pe cine dorește El, trimite pe cine vrea El. Și atunci noi trebuie să ne împlinim cu credincioșie însărcinarea pe care am primit-o, pentru că nu este vorba despre un timp care trece, ci este vorba despre veșnicie. Și noi cu toții vrem să rezistăm înaintea lui Dumnezeu.

Dacă mă gândesc că pe 3 decembrie 1962 fratele Branham a confirmat și a repetat cuvânt cu cuvânt ceea ce mi-a spus Domnul mie... el n-avea de unde s-o știe, decât dacă ar fi primit-o prin descoperire de la Dumnezeu. Nu vreau să intru în amănunte; acest lucru nu este necesar. Dar dacă vedem apoi cum a călăuzit Dumnezeu totul într-un fel minunat, până când fratele Branham a fost chemat acasă pe 24 decembrie, când este ziua mea de naștere... Eu nu știam, nu aveam de unde să știu că el a avut acest accident în 18 decembrie.

Eu nu aveam de unde s-o știu. Dar în 24 decembrie 1965, eu, fratele Frank, l-am văzut pe fratele Branham cum era înălțat pe un nor, înclinat în față în felul acesta. Și în vedenia aceasta am spus: „Frate Branham, tu nu ești Fiul omului, de ce te văd eu pe norul acesta care te duce-n sus?” Eu nu știam că era exact ceasul și minutul în care fratele Branham trecea din timp în veșnicie. Apoi, după cum pot să mărturisească unii frați de aici, a sosit ziua de 31 decembrie 1965, și nici atunci n-am știut că fratele Branham fusese luat acasă – mie mi s-a spus acest lucru numai în 5 ianuarie într-o scrisoare a fratelui Armbruster. Și după aceea Duhul lui Dumnezeu a lucrat într-un mod puternic în acest ajun de an nou: erau prorocii, vorbiri în limbi – da, prezența lui Dumnezeu umplea clădirea în care erau exact 120 de persoane. Și atunci s-a spus printr-o prorocie: „Robul Meu, Eu am pus sabia Mea în mâna ta.” În interiorul meu am respins-o și mă gândeam că sabia este în mâna fratelui Branham, nu în mâna mea. Eu nu știam că Dumnezeu îl luase deja acasă.

Și apoi vedem cum Dumnezeu a călăuzit lucrurile pas cu pas tot drumul, până la înmormântarea acestui mare bărbat al lui Dumnezeu. În seara zilei înmormântării a venit peste mine pacea lui Dumnezeu și un glas mi-a vorbit în inimă, nu în mod auzibil, ci inima mea a bătut puternic și glasul a vorbit în mine: „Acum a sosit timpul tău, ca să dai hrana depozitată.” Și eu m-am întors în Germania, și a început slujba în Împărăția lui Dumnezeu, cu călătorii în lumea întreagă. Și astfel Dumnezeu însuși a rânduit toate lucrurile într-un mod minunat în decursul tuturor acestor ani. Eu nu trebuie să inventez nimic aici, nu trebuie să spun nici un fel de povești aici: eu o pot spune în adevăr, și o pot aduce în concordanță cu ceea ce a făcut și a hotărât Dumnezeu în cunoștința Sa de mai înainte.

Noi am ajuns acum într-un timp în care este foarte necesară clarificarea chiar și în cadrul Mesajului. Și dorim ca Cuvântul lui Dumnezeu să ajungă atât de important și de prețios pentru toți încât predicile fratelui Branham să fie introduse în Cuvânt. Noi toți trebuie să recunoaștem că dacă Dumnezeu trimite un proroc, atunci scopul este ca inimile noastre să fie întoarse la cuvântul părinților, la Sfintele

Scripturi. Scopul desigur că nu este înființarea unei noi confesiuni sau a unor învățături noi, ci întoarcerea noastră înapoi la Cuvânt. Biserica Domnului care este chemată afară acum din toate popoarele, limbile și neamurile, trebuie să fie o Mireasă a Cuvântului. Așa cum Mirele a fost Cuvântul făcut trup, și cum Mireasa a fost în El tot așa cum Eva a fost în Adam, la fel Mireasa a fost în Hristos; și după cum coasta lui Adam a fost deschisă și a fost scoasă afară Eva, tot așa pe cruce a fost deschisă coasta Domnului nostru și a curs sângele și Mireasa a fost scoasă afară din El. Noi am fost aleși deja dinaintea întemeierii lumii, ca să fim împreună cu Dumnezeu în veșnicie.

Câteva versete acum în legătură cu cuvântul din Coloseni: Coloseni 1 – sunt exprimate aici niște gânduri în cap. 1 de la v. 14 „*în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.*” Nu „vom avea răscumpărarea” ci o avem, am primit-o; Dumnezeu era în Hristos, și a împăcat lumea cu Sine. De fapt avem mai multe puncte exprimate aici în numai câteva versete. Mai întâi, răscumpărarea care ne-a fost dată de Dumnezeu, și în legătură cu răscumpărarea, noi am primit iertarea păcatelor noastre, pentru că Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine.

Gândul următor care este exprimat aici se găsește în v. 15: „*El este chipul Dumnezeului celui nevăzut*” – chipul, înfățișarea exterioară, arătarea vizibilă a Dumnezeului invizibil. Apoi este spus: „*cel întâi născut din toată zidirea.*” Cuvântul acesta a fost în toate limbile foarte greu de tradus. Cea mai bună traducere ar fi „din zidirea desăvârșită” – aici este vorba despre zidirea cea nouă. Prima zidire a avut loc cu mult timp în urmă, și desigur că El a fost Acela care a adus la existență toată zidirea prin atotputernicul Său cuvânt vorbit. Aici este vorba despre Cel întâi născut care a făcut zidirea cea nouă, cea desăvârșită.

Și apoi avem v. 16: „*Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ...*” Nu spune că „El a fost făcut”, ci prin El au fost făcute toate lucrurile: „*cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri.*”

Toate au fost făcute prin El și pentru El.” Aici vedem ce era El, și Cine era El.

Apoi versetul următor, v. 17: *„El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.”* „...și toate se țin prin El.” El a adus totul la existență vorbind cuvântul Său atotputernic. El este răspunzător de toate, și toate se țin prin El.

Acum urmează lucrul principal pentru noi: v.18: *„El este Capul trupului, al Bisericii.”* Capul, de la Care pornește totul, Care decide asupra tuturor mădurelor – El, Capul Trupului Său, al Bisericii. Aici este punctul principal: numai cel care aparține cu adevărat de Biserica Dumnezeului Celui Viu, numai cel care a fost botezat de un singur Duh într-un singur Trup, Îl va recunoaște pe Hristos, Domnul nostru, ca și Cap, și va face tot ceea ce a spus și a poruncit El. El este Capul, El are autoritatea.

Se continuă aici, în v. 18: *„El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți...”* Și aici traducătorii au avut probleme cu traducerea. Cuvântul „genesis” înseamnă „început, origine” – toate își au originea în El, pentru că toate au fost făcute de El și pentru El. El este începutul, El este originea, El este *„Cel întâi născut dintre cei morți”*. El, singurul Fiu zămislit, Cel întâi născut a înviat dintre cei morți și a luat puterea morții. Și apoi se spune aici despre El *„pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.”* Da, trebuie să aibă întâietatea, nu se poate altfel. Altfel ne înșelăm singuri. Dacă nu ne lăsăm încadrați în acest plan de mântuire, în această rânduială dumnezeiască, atunci ne înșelăm singuri. De câte ori să spunem că Biserica Dumnezeului Celui Viu este cel mai prețios lucru pe care-l are Dumnezeu pe pământ? Nimic altceva n-a fost atât de prețios pentru El, precum Biserica Lui, care este Trupul Său plinătatea Celui ce împlinește totul în toți, după cum spune Sfânta Scriptură. Și apoi, ca totul să fie încununat, este scris în v. 19: *„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui.”* Noi am primit aici în câteva versete o privire de ansamblu asupra a ceea ce este răscumpărarea pentru cei răscumpărați, o privire de ansamblu asupra

a ceea ce este Biserica nou-testamentară și ce a primit ea de la Dumnezeu. Pentru că și noi am înviat împreună cu Hristos, la o viață nouă.

Oricine vrea să urmărească fiecare punct de aici... de exemplu primul punct, care spune că noi am trăit răscumpărarea și iertarea păcatelor, atunci trebuie neapărat să meargă la Luca 24:47, și acolo este scris: „Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.” Cu acest cuvânt trebuie mers în Ioan 20:23: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate.” Și cum s-a întâmplat aceasta? Iertarea a fost adusă aproape oamenilor prin propovăduirea mesajului de mântuire, și oricine a crezut, a primit iertare. Cine n-a crezut, n-a primit iertarea păcatelor.

Apoi Fapte 2:38: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” Noi vedem concordanța din Sfânta Scriptură. Nu se scoate din context un verset, ci se iau toate versetele împreună ca să avem după aceea o privire de ansamblu.

Fapte 5:31: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.” Noi avem aici legătura în Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să subliniem că toate interpretările unui singur verset duc cu siguranță în rătăcire! Învățătura biblică este ca toate versetele care vorbesc despre aceeași temă, să fie aduse împreună.

Fapte 10:43: „Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.” Nu este suficient de clar? Dumnezeu a folosit pretutindeni gura slujitorilor Lui, pe apostolii Noului Testament, ca să dea o vedere de ansamblu a propovăduirii și asupra întregului conținut al acesteia.

Rom. 5:12: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” Acest lucru este binecunoscut. Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. Domnul Dumnezeu a spus: „în ziua când vei mânca din rodul acesta vei muri negreșit.” Și iată, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. Și noi toți

am fost născuți în păcat. În viață, nimic nu este mai sigur decât moartea. Și apoi Îl vedem pe Cel ce era nemuritor și care a devenit muritor după trup ca să ia asupra Lui tot ce ni se poate întâmpla în viața noastră trupească – ca să plătească prețul și să-Și verse sângele pentru ca noi să primim răscumpărarea, prin har. Iar la revenirea Domnului, noi primim chiar și transformarea trupurilor noastre muritoare în niște trupuri nemuritoare. Învierea Domnului nostru este garanția învierii noastre. Înălțarea Lui este garanția pentru înălțarea mea și a ta. El este Cel Întâi născut, iar noi suntem Biserica celor întâi născuți.

Rom. 5:15b: „căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți.” Aici Domnul și Răscumpărătorul nostru este arătat în umanitatea Sa, pentru că în aceasta, în trupul Lui de carne El a plătit prețul pentru ca noi să putem deveni părtași naturii divine; și prin har noi putem fi mântuiți.

Rom. 5:18: „...Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață.” Oh, ce evanghelie! Ce mesaj minunat despre harul Dumnezeului nostru! Noi toți eram pierduți și Domnul însuși a venit la noi ca să ne mântuiască și ca să ne răscumpere.

Apoi în Rom. 8:1-3 avem niște versete deosebite: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus ...” Nu mai este nici o osândire. Nu vă străduiți să-i osândiți pe alții, și nu vă lăsați osândiți de nimeni! Numai Pârâșul fraților face acest lucru – nimeni altcineva. Și uneori el se folosește de gura oamenilor. Și atunci noi trebuie să deosebim și să fim foarte atenți. Noi am amintit 2 Cor. 1:3-4, unde spune ca noi să ne mângâiem unii pe alții, să ne zidim unii pe alții. Nu să ne osândim, nu să ne nimicim, ci măduarele trupului Domnului își slujesc unele altora cu darurile pe care li le-a dat Dumnezeu. Acolo unde este Domnul, acolo se zidește. Unde este Dușmanul, acolo este distrugere. Și toate darurile și toate slujbele sunt

date pentru zidirea Bisericii. Și noi îi mulțumim lui Dumnezeu că putem să trăim deja o măsură a restituirii, prin har.

Din nou, Rom. 8:1-3: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.” El în noi, și noi în El. Cuvântul Său este viu în noi; noi îl purtăm în inimile noastre ca pe o sămânță dumnezeiască. Dar a doua parte spune că Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească. „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.” Să subliniem aici cuvântul „trimis”: toți prorocii au fost bărbați trimiși de Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit, a dat însărcinări și și-a trimis slujitorii în toate timpurile. De repetate ori spune „Eu te trimit – Eu te trimit”. Nu numai în Ieremia 1 este scris așa. Citim despre Ioan botezătorul că el a fost un om trimis de Dumnezeu. Cu cuvântul acesta „trimis” trebuie mers în Gal. 4 ca să vedem ce înseamnă aceasta: nu că Fiul era deja în cer și după aceea a fost trimis, ci El s-a născut în Betleem și apoi a fost botezat de către Ioan în Iordan, apoi a fost ispitit, încercat, și după aceea a fost trimis. Așa o putem citi în Gal. 4 de la v. 4: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie.” Deci născut din femeie, și după aceea trimis, „născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.” Acesta este mareașul și minunatul plan de mântuire al Dumnezeului nostru, și anume ca toți cei care au dreptul de întâi născut, care cred făgăduințele lui Dumnezeu și le primesc, dovedesc prin aceasta că Dumnezeu este adevărat. Ei și-au primit partea lor. Dreptul de întâi născut ne garantează tot ce ne-a dat Dumnezeu prin harul Său. Isus Hristos este Cel întâi născut dintre mulți frați. Dacă El este Cel întâi născut, atunci noi am primit înfierea prin El, și suntem întâi născuți.

Gal. 4:6 „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică: „Tată!” v. 7 „Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.”

Trebuie subliniat v. 5, partea a doua: „pentru ca să căpătăm înfierea.” Despre acest lucru este vorba, nu despre religie; ci planul de

mântuire al lui Dumnezeu în împlinirea lui. Și de aceea noi credem că Dumnezeu și-a descoperit din nou Cuvântul și întregul Său plan de mântuire, și l-a pus pe sfeșnic, ca să ne așeze în această rânduială divină, în ascultare de Cuvântul Său.

De fapt nimănui nu-i este permis să facă această observație aici, dar dacă privim sincer în lumea de azi, fără să judecăm, sunt atâtea direcții și nici una nu vrea să se supună Cuvântului, ce să mai vorbim de așezarea în această rânduială divină. Toți sunt bine și toți știu mai bine. Și care sunt roadele în viața lor?

Frați și surori, noi trebuie să ieșim din neascultare și să devenim ascultători, să ieșim din necredință și să devenim credincioși, să ieșim din interpretări și să fim aduși înapoi la Scriptură, ca să poată fi stabilită rânduiala divină. Noi credem că înainte de răpire trebuie să aibă loc o așezare din nou adevărată. Totul trebuie adus înapoi în starea de la început, pentru că aceasta este făgăduința. Și toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin”.

Deci, despre ce este vorba astăzi? Doresc să vă mai citesc un verset în această legătură: 1 Cor. 15:21: „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.” Printr-un om, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Și noi am spus-o deja aici: când El a strigat „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?” acela a fost momentul când El a luat locul meu și al tău. Noi am fost părăsiți de Dumnezeu! El a trebuit să ne reprezinte, a trebuit să ia locul nostru în realitate și a trebuit să moară în locul nostru. Dar după înviere El este numit doar „Domnul”. „A înviat Domnul!” De multe ori se spune „Domnul. Domnul.” Umanitatea Lui a fost descoperită în moartea Lui pentru omenire. Dar în învierea Lui, a fost descoperit ca Domn peste viață și peste moarte. Și cum a spus-o odată fratele Branham atât de frumos: „Când Domnul nostru S-a coborât, Diavolul s-a gândit: „Acum Te-am prins. În sfârșit ai venit. Am așteptat destul clipa asta.”” Și fratele Branham în imaginația lui spune mai departe: „Când l-am ucis pe Abel, am crezut că Te-am prins. Când i-am ucis pe toți prorocii am crezut că Te-am prins. Dar acum Te-am prins!” Dar a fost exact invers. Nu Satana L-a prins pe El, ci Domnul a murit

ca om pentru noi, oamenii, și după aceea l-a biruit pe Satana, a biruit iadul, a biruit moartea și a înviat a treia zi. Dacă privim la cruce, și la calea către cruce, parcă Domnul a pierdut. El a fost scuipat, ei l-au spus: „Prorocește-ne cine Te-a lovit.” „Pe alții i-a ajutat, pe Sine nu se poate ajuta.” N-a mai avut loc niciodată atâta batjocură, atâta dispreț cât a trăit Domnul nostru de la Ghetsimani la Golgota. Dar după cum este scris în Ioan 19, pentru că El a știut că acum toate lucrurile s-au împlinit, El a băut chiar și oțetul și apoi a strigat: „S-a isprăvit!” – această chemare de pe cruce, acest cuvânt al crucii. Dumnezeu s-a împăcat cu omenirea.

Frați și surori, primiți-o! Primiți-o! Este un dar al lui Dumnezeu, fără ca noi să ne forțăm, fără s-o fi meritat: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați” spune Domnul nostru. Și dacă auziți glasul Lui și urmați chemarea Lui, aceasta este deja dovada că ați fost aleși înaintea întemeierii lumii. Pentru că Domnul nostru spune: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl.” Și dacă simțiți această atragere, atunci voi veniți la El și dovediți chemarea divină, alegerea ce ne-a fost dată prin harul Său. Deci nu este vorba să devii numai un credincios cu o cunoștință intelectuală, ci să-L primești pe Isus Hristos ca Răscumpărător; pentru că așa este scris în Ioan 1: „tuturor celor ce L-au primit” – trebuie să aibă loc o primire. Exact ca în domeniul natural, când cineva primește pe altcineva și îi deschide ușa și-i urează „Bun venit” și-l primește, tot așa noi trebuie să-L primim pe Domnul nostru. Și nu este permis să se împlinească iarăși „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” Nu! Ci astăzi să se întâmple ceea ce este scris în partea a doua a ultimului mesaj adresat Bisericii în Apoc. 3: 20 „Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” Astăzi Domnul dorește să cineze cu noi. Și aș vrea să citesc în această legătură câteva versete importante. Primul este din Luca 24:30-31: „Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o.” Un cuvânt minunat! După înviere! Dar mai înainte avem cuvintele din Matei, Marcu, Luca, când Domnul a sărbătorit cina cu ai Săi, în timpul Paștelui. Însă acum, după înviere, El a fost invitat, și

iată că S-a așezat la masă cu ei, a luat pâinea, a binecuvântat-o și a frânt-o, și le-a dat-o. De ce subliniem acest lucru astăzi? De obicei când citim textele referitoare la Cina Domnului, de exemplu luăm Marcu 14 unde este scris că Domnul a luat pâinea, a binecuvântat-o și a frânt-o. Marcu 14:23-25: „Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.” Accentul este pus aici pe sângele legământului. Noi subliniem și acest lucru deseori, și anume că în pahar era rodul viței, ca un simbol. Și când sărbătorim Cina Domnului noi nu bem sânge, pentru că Domnul nostru, a intrat ca Mare Preot în Sfânta Sfintelor, cu sângele Său, și a pus acest sânge pe tronul harului. Așa este scris în Evrei 9:11-12, și anume că Domnul a intrat în Sfânta Sfintelor cu propriul Său sânge ca să capete o răscumpărare veșnică pentru noi. Sângele trebuia pus pe tronul harului. Și de atunci este har și iarăși har pentru toți aceia care se află sub sângele legământului celui nou. Noi sărbătorim Cina Domnului ca pe o masă de aducere aminte a ceea ce s-a întâmplat pentru noi pe crucea Golgotei.

Dar aici, în Luca 24, avem descrierea lucrurilor întâmplate după înviere. Și lucrul acesta mă face așa de bucuros. Noi trăim după înviere. Și cum am spus înainte, putem să contăm pe faptul că Domnul este prezent și acolo unde sute de oameni sunt adunați în Numele Său. El nu uită pe nimeni ci se întoarce spre fiecare, vorbește fiecăruia, și-i mântuiește pe cei pierduți, eliberează pe cei robiți, El binecuvântează așa cum a făcut întotdeauna.

Aici era spre seară, și ucenicii au spus: „Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut.” Și El a intrat ca să rămână cu ei, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o, și le-a dat-o. Vedeți, aici lipsesc cuvintele care au fost spuse înainte de moartea Lui. Aici nu au mai trebuit spuse. Jertfa deja fusese adusă, prețul fusese deja plătit – acum pâinea trebuia numai ruptă și dată. Și după aceea urmează momentul descris în v. 31 „Atunci li s-au deschis ochii, și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor.” Când L-au cunoscut

ei? Atunci când El a rupt pâinea și le-a dat-o. Atunci ochii lor au fost deschiși și ei L-au recunoscut.

Frați și surori, noi Îl invităm azi pe iubitul nostru Domn și Răscumpărător. S-a făcut seară. Miezul nopții a sosit. Domnul dorește să cineze cu noi. El ne frânge pâinea Lui, ne dăruiește Cuvântul Lui, pentru că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Dar în același fel El este prezent și când cinăm azi cu EL, cu credință desăvârșită în lucrarea încheiată de răscumpărare, de pe crucea Golgotei. Și Dușmanul să acuze pe cineva? Lui nu-i este permis s-o facă. De fapt ar fi fost bine să citim Romani 8 de la v. 28 până la punctul care spune „Cine va ridica păra împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” Hristos i-a făcut neprihăniți. Și continuă: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru?” „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Frați și surori, scumpi prieteni, noi am fost mântuiți și niciodată nu putem să fim pierduți. Dumnezeu nu poate să ne mântuiască azi ca mâine să ne lase să ne pierdem. Dumnezeu ne-a mântuit, și de aceea este scris că ne-a dat viața veșnică. Nu suntem doar mântuiți, ci El ne-a dat viață veșnică, și acela care a primit viață veșnică va trăi veșnic, la fel de sigur pe cât este în el viața veșnică.

Deci dacă Dușmanul încearcă să vă ademenească în ispite și vrea să vă acuze, respingeți-l, nu intrați la discuții cu el, ci priviți spre Golgota, acolo unde Domnul nostru a strigat: „S-a isprăvit.” „S-a isprăvit.” Perdeaua a fost ruptă, calea spre Sfânta Sfintelor, spre Locul preasfânt, în prezența lui Dumnezeu este liberă: Dumnezeu s-a împăcat cu omenirea. Ce evanghelie minunată! Ce mesaj al crucii, al Celui răstignit și al Domnului și Mântuitorului Cel înviat. Și azi noi putem să cinăm cu El, și El cu noi. Azi putem să avem împărtășire cu El ca oameni care am fost împăcați cu Dumnezeu, ca oameni care am primit iertare, care purtăm în noi viața veșnică. În această stare putem noi să sărbătorim astăzi cina cu El.

În 1 Cor. 10 ni se spune să cinăm cu El. Nu este necesar să citim toate aceste locuri, pentru că ne sunt binecunoscute tuturor. 1 Cor. 10 de la v. 15 „Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun.” Da! Judecați voi singuri ceea ce se spune în predică, judecați; spuneți-mi astăzi și aici, este așa cum a spus-o Dumnezeu în Cuvântul Său? Desigur! Desigur! Așa cum a spus-o Dumnezeu în Cuvântul Său, așa este.

Apoi v. 16: „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărțășirea cu sângele lui Hristos?” În sânge este viața. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Deci, „paharul...nu este el împărțășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărțășirea cu trupul lui Hristos?” Ce comparație minunată!

V. 17: „Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup...” Vedeți? Aici este vorba deja despre Biserică. Dumnezeu a avut un trup în Isus Hristos, a locuit în El, toată plinătatea Dumnezeirii a locuit trupește în El. Iar acum Biserica răscumpărată este trupul Domnului, plinătatea Celui ce încă împlinește totul în toți. Și de aceea avem aici mărturia aceasta minunată despre ceea ce înseamnă Cina Domnului.

Încă odată v. 17: „Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.” Da, așa este. O pâine care este apoi frântă și după aceea sunt multe bucăți din aceeași pâine. La fel suntem și noi un trup, dar multe mădulare în același Trup în care însuși Isus Hristos este Capul.

Frați și surori, supuneți-vă azi lui Dumnezeu! Primiți harul și mântuirea. Fiți de acord cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu astfel încât orice opoziție să fie îndepărtată, ca omul cel vechi să nu mai aibă nimic de spus, așa cum am auzit în cuvântul de introducere, ci noi să fim cu adevărat născuți din nou la o nădejde vie. Noi nu mai suntem omul cel vechi, ci omul cel nou. Hristos are ultimul Cuvânt în noi. Și atunci ne supunem lui Dumnezeu de bună voie și spunem „DA” Cuvântului Său. Și astfel putem conta pe cele mai mari binecuvântări ale Dumnezeului nostru. Și apropo: mulți pot să aibă binecuvântări. Noi avem nevoie însă de mai mult decât atât. Dacă privim azi la

mișcările carismatice, toți vorbesc despre mari binecuvântări. Noi dorim să fim binecuvântați așa cum a fost și Avraam. Așa cum a scris Pavel Efesenilor, noi dorim să fim binecuvântați astăzi cu toate binecuvântările duhovnicești care sunt în locurile cerești. Blestemul a fost luat de la noi. Păcatul a fost șters, trecutul este șters. Noi avem un viitor slăvit. Domnul vrea să se descopere astăzi în mijlocul nostru ca Acela înviat.

Dați-mi voie să închei cu propoziția: la ce ne-ar ajut dacă am citi toate aceste mărturii care spun că Domnul S-a arătat femeilor dimineața devreme, înainte de răsăritul soarelui? La ce ne-ar ajuta dacă am citi toate aceste relatări frumoase și după aceea am pleca cu mâinile goale. Nu are voie să se întâmple așa! Nu se va întâmpla așa! Domnul vrea să se descopere astăzi la mai mult de 500 de oameni. Aici și astăzi să se întâmple prin harul Său; nu cândva, ci azi să se întâmple. Și după aceea noi putem să mărturisim că în 2 aprilie s-a întâmplat. În seara zilei de 2 aprilie s-a întâmplat că Domnul a venit la noi, ne-a binecuvântat, s-a descoperit în mijlocul nostru. Și noi dorim să primim aceasta acum prin credință. Câți sunt convinși că Cuvântul este adevărat, și că El a făgăduit „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”? Și Cuvântul Lui este valabil și azi: „lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.” „Voi Mă veți trăi. Eu voi umbla în mijlocul vostru, și voi locui în mijlocul vostru și vă voi binecuvânta, pentru că am devenit Dumnezeuul vostru și voi sunteți poporul Meu, turma răscumpărată prin sânge, poporul noului legământ.” Primiți-o, și mulțumiți lui Dumnezeu din toată inima voastră. În Numele Sfânt al lui Isus. Amin.

Să ne ridicăm și să ne rugăm. Poate cântăm mai întâi cântarea „Tu ești vrednic”. [...- se cântă – n.tr.]